

Xuân Cổ Tích

Ngày tháng lang thang núi đồi Đà Lạt
Nhật nắng chiều, hong tóc tuổi đôi mươi
Nụ hoa xuân khép nép dưới chân người
Ta ngây ngất! Ôi mùa xuân diễm tuyệt

Chiều buông chậm, sương che mờ núi biếc
Hồ lung linh, thấp thoáng mộng thiên thai
Ngàn vì sao quấn quít dấu chân hài
Đường trăng sáng tóc tơ pha huyền ảo

Làn gió nhẹ mơn mề buồn xiêm áo
Núi thông ngàn vi vút vọng trời xanh
Mây trắng lang thang kết lũy xây thành
Dệt cung điện đưa ta vào mộng寐

Đường xuân sắc ngàn thảo hoa kỳ dị
Vương chân ai lạc lối mộng về đâu
Giọt sương mai khép nép lá tình sầu
Cùng cây cỏ lao xao mừng nắng mới

Chờ ai đó ngàn thông buồn đứng đợi
Bóng tình quân nắng sớm hẹn chiều mưa
Vài giọt sương khuya liểu rủ đong đưa
Ta khách lạ bỗng xôn xao nỗi nhớ

Thuở ban đầu dáng xuân xưa bở ngỡ
Bỗng hóa thành niềm nhớ mãi trăm năm
Bên suối khe vắng vắng tiếng đàn cầm
Lời thỏ thẻ liêu trai hồn lạc lối

Đã mấy xuân rồi lòng ta bối rối
Nhớ mãi không thôi những áng mây trời
Một thuở tình hồng mộng ước buông lơ
Nào có biết nắng xuân xưa phai nhạt

Nay tuổi cũng buồn lãng quên tiếng hát
Lũ chim rừng mỗi cánh bặt về đâu
Ta vu vơ ngồi ru điệu tình sầu
Cùng lá cỏ trắng sao làm chứng tích

Trong cõi lòng ta núi rừng tĩnh mịch
Trưa sớm đi về hồn trợ phương nao
Xin hãy cho ta một nụ hoa đào
Để kỷ niệm thành bài ca tưởng tiếc

Chưa chia tay mà đã chào vĩnh biệt
Hẹn đến trăm năm ta sẽ quay về
Nhìn mây trời đã xóa dấu sơn Khê
Nghe Đà Lạt đang đi vào cổ tích...

Phạm Hoàng Đông Phố